

HOOFDSTUK 1

Het stormt al drie dagen lang onophoudelijk wanneer hij eindelijk terugkomt met een leider van de roedel van de Grote Kromming. Twee van zijn vertrouwelingen zijn al thuis, waar ze met een behoedzame uitdrukking op hun gezichten op hem wachten.

*‘De Vampyr-vrouw... Ze heeft zich teruggetrokken.’
Hij gromt en veegt zijn gezicht droog. Slimme zet van d'r, denkt hij.
‘Maar ze hebben een vervanger gevonden,’ voegt Cal eraan toe, terwijl hij een crèmekleurige envelop op het aanrecht legt. ‘Alles staat hierin. Ze willen weten of je haar goedkeurt.’*

‘We gaan verder volgens plan.

Cal lacht. Flor frons. ‘Wil je niet kijken naar...’

‘Nee. Dit verandert niets.’

Ze zijn toch allemaal hetzelfde.

Zes weken voor de ceremonie

Vroeg op een donderdagavond komt ze ineens opdagen bij de start-up waar ik werk. De zon is al onder en alle medewerkers overwegen een moord te plegen.

Waarvan ik het slachtoffer ben.

Ik betwijfel of ik zoveel haat verdien, maar ik snap het wel. Daarom schop ik geen heisa wanneer ik na een korte meeting met mijn manager

terug naar mijn bureau loop en zie hoe mijn niertang eraan toe is. Heus, het geeft niet. Ik werk bijna altijd vanaf huis en print vrijwel nooit iets uit. Wat boeit het als iemand er vogelpoep op heeft gesmeerd?

‘Wat het niet persoonlijk op, Missy.’ Pierce leunt tegen het schot dat onze bureaus van elkaar scheidt. Zijn glimlach is niet zozeer die van een bezorgde vriend, maar eerder van een gladde tweedehandsautoverkoper. Zelfs zijn bloed ruikt naar olie.

‘Doe ik niet.’ De goedkeuring van anderen is een krachtige drug. Gelukkig heb ik nooit de kans gekregen om verslaafd te raken. Als ik érgens goed in ben, is het wel in het verklaren van de haat die anderen voor me voelen. Ik heb net zoveel oefening gehad als een muzikaal wonderkind, onophoudelijk vanaf mijn jeugd.

‘Geen reden om je extra in het zweet te werken.’

‘Doe ik niet.’ Al zou ik het willen. Ik heb letterlijk geen zweetklieren.

‘En luister niet naar Walker. Hij zei niet wat je dacht dat hij zei.’

Ik weet vrij zeker dat hij ‘goor teringwrijf’ en niet ‘koffie om een uur of vijf’ schreeuwde vanaf de andere kant van de vergaderruimte, maar wie zal het zeggen?

‘Het hoort er nou eenmaal bij. Jij zou ook kwaad zijn als iemand een test deed om de firewall te omzeilen waar je al weken aan werkt en daarin slaagt binnen, wat was het, een uurtje?’

Het was eerder een minuut of twintig, inclusief de pauze die ik halverwege nam nadat ik ontdekte dat ik dit systeem met gemak omver kon blazen. Ik heb online nog gezocht naar een nieuwe wasmand omdat die rotkat van Serena altijd in mijn oude ligt te slapen wanneer ik de was moet doen. Ik heb haar een foto van de bon gestuurd, met de tekst *Ik krijg nog zestien dollar van jou en je kat*. Toen wachtte ik op een reactie, zoals ik altijd doe.

Die kwam niet. Had ik ook niet verwacht.

‘Ze komen er wel overheen.’ Pierce weet van geen ophouden. ‘En hé, je neemt nooit lunch mee, dus je hoeft niet bang te zijn dat iemand in je broodtrommel tuft.’ Hij barst in lachen uit. Ik zet mijn monitor aan in de hoop dat hij me nu met rust zal laten. Die hoop was duidelijk tevergeefs. ‘Eerlijk gezegd is het een beetje je eigen schuld. Als je meer contact zoekt... Kijk, ik snap wel dat je een einzalgänger bent. Je bent

mysterieus en stilletjes. Maar op sommigen komt dat arrogant over, alsof je denkt dat je beter bent dan wij. Als je nou eens je best deed om...’

‘Misery.’

Als ik mijn naam hoor – mijn echte naam – voel ik één bijzonder domme seconde lang opluchting dat dit gesprek wordt afgebroken. Dan strek ik mijn nek en zie ik de vrouw aan de andere kant van het scherm, tussen de bureaus. Haar gezicht komt me ergens bekend voor, net als haar zwarte haren, maar pas als ik me concentreer op haar hartslag kan ik haar plaatsen. Haar hart is traag zoals alleen dat van een Vampyr kan zijn en...

O.

Shit.

‘Vania?’

‘Jij bent ook niet gemakkelijk te vinden,’ zegt ze met haar zachte, melodische stem. Even overweeg ik om mijn hoofd tegen het toetsenbord te rammen, maar uiteindelijk besluit ik toch maar om rustig antwoord te geven.

‘Dat is ook de bedoeling.’

‘Ik dacht al zoiets.’

Ik masseer mijn slapen. Wat een dag. Wat een enorme rottag. ‘En toch heb je me gevonden.’

‘En toch heb ik je gevonden.’

‘Hallo daar.’ De glimlach van Pierce wordt nog een tikkeltje slijmeriger wanneer hij naar Vania gluurt. Zijn ogen beginnen bij haar hoge hakken, langs de rechte lijnen van haar donkere jumpsuit en stoppen rond haar volle boezem. Ik kan geen gedachten lezen, maar hij denkt zo hard ‘milf’ dat ik daar geen moeite voor hoeft te doen. ‘Ben je bevriend met Missy?’

‘Zo zou je het kunnen zeggen, ja. Van kinds af aan.’

‘O mijn god. Wat voor iemand was de kleine Missy? Vertel!’

Ik zie een flauwe glimlach op Vania’s gezicht verschijnen. ‘Ze was... vreemd. En lastig. Hoewel ze vaak goed van pas kwam.’

‘Wacht, zijn jullie familie van elkaar?’

‘Nee. Ik ben de rechterhand van haar vader, hoofd van zijn wacht.’

zegt ze, terwijl ze naar me kijkt. ‘En ze is opgeroepen.’

Ik recht mijn rug. ‘Waar?’

‘Het Nest.’

Dit is niet zeldzaam, het is... ongekend. Op sporadische belletjes en nog sporadischere afspraken met Owen na, heb ik al jaren geen andere Vampyr meer gesproken. Omdat niemand contact heeft gezocht.

Eigenlijk moet ik Vania vertellen om op te roeten. Ik ben geen kind meer dat ze ertoe kan dwingen om terug te gaan naar mijn vader met de verwachting dat hij en de rest van mijn volk zich niet als enorme klootzakken zullen gedragen. Dat is een zinloze opgave en dat weet ik als geen ander. Maar blijkbaar vergeet ik dat door deze halfbakken ouverture, want ik hoor mezelf vragen: ‘Waarom?’

‘Kom maar mee, dan ontdek je het vanzelf.’ De glimlach van Vania is niet terug te zien in haar ogen. Ik knijp de mijne tot spleetjes, alsof het antwoord van haar gezicht is af te lezen. Ondertussen herinnert Pierce ons aan het vervelende feit dat hij ook nog bestaat.

‘Dames. Rechterhand? Opgeroepen?’ Hij lacht, hard en irritant. Ik wil hem een mep verkopen, maar ik begin me ergens een beetje zorgen te maken over deze idioot. ‘Houden jullie van larpen of...’

Eindelijk houdt hij zijn mond. Want als Vania hem aankijkt, is de paarse kleur van haar ogen op geen enkele manier meer te verbloemen. Net als haar lange, smetteloos witte tanden die glinsteren onder de tl-lampen.

‘J-jij...’ Pierce kijkt een aantal seconden van mij naar Vania, terwijl hij onverstaanbaar mompelt.

Dat is het moment waarop Vania besluit om mijn leven te verwoesten en haar tanden naar hem te ontbloten.

Ik slaak een zucht en knijp in mijn neusbrug.

Pierce draait zich razendsnel om en sprint voorbij mijn bureau, terwijl hij een pot met een treurvijg erin omvergooit. ‘Vampyr! Vampyr! Er staat een... We worden aangevallen door een Vampyr! Bel het Bureau, bel...’

Vania pakt een gelamineerd kaartje met het logo van het Bureau voor de betrekkingen tussen mensen en Vampyren: het kaartje dat haar diplomatische immuniteit schenkt in menselijk gebied. Maar niemand

neemt de tijd om ernaar te kijken: er is paniek ontstaan op kantoor, de meeste van mijn collega's rennen gillend de noodtrap af en lopen elkaar onder de voet om bij de dichtstbijzijnde uitgang te komen. Ik zie Walker uit de toiletten snellen, met een stuk wc-papier nog in zijn broek, en voel mijn schouders omlaagzakken.

‘Ik was dol op deze baan,’ zeg ik tegen Vania, terwijl ik de ingelijste polaroid van mij en Serena pak en gelaten in mijn tas prop. ‘Het was gemakkelijk. Ze geloofden mijn smoesje dat ik last heb van een ritme-stoornis en lieten me 's nachts werken.’

‘Het spijt me,’ zegt ze zonder ook maar een greintje spijt. ‘Kom met mij mee.’

Eigenlijk moet ik haar vertellen dat ze kan opflikkeren, en dat ga ik ook doen. Maar nu laat ik me leiden door mijn nieuwsgierigheid en volg ik haar naar buiten, terwijl ik onderweg de arme vijgenplant weer rechtop zet.

*

Het Nest is nog steeds het grootste gebouw in het noorden van de Stad en wellicht ook het opvallendste: een bloedrode fundering die zich tientallen meters lang uitstrekt onder de grond, met daarop een wolkenkrabber van spiegelglas die tot leven komt rond zonsondergang en weer in slaap sukkelt in de vroege ochtenduur.

Ik heb Serena ooit een keer meegenomen hierheen, toen ze het hart van het Vampyr-gebied wilde zien. Ze staarde er met open mond naar, diep onder de indruk van de strakke lijnen en het ultramoderne ontwerp. Ze had waarschijnlijk kroonluchters verwacht, de lijken van onze vijanden hangend aan het plafond terwijl hun bloed tot op de laatste druppel uit hun aderen werd onttrokken. Schilderijen van vleermuizen, als eerbetoon aan onze gevleugelde Chiroptera-voorouders. Doodskisten, gewoon omdat het kan.

‘Het is mooi. Ik had gewoon gedacht dat het wat... stoerder zou zijn?’ mompelde ze, totaal niet geïntimideerd door het feit dat ze de enige mens was in een lift vol Vampyren. De herinnering tovert jaren later nog steeds een glimlach op mijn gezicht.

Flexibele ruimtes, geautomatiseerde systemen, geïntegreerde hulpmiddelen: dat is de essentie van het Nest. Het is niet alleen het kroonjuweel van ons gebied, maar ook het centrum van onze gemeenschap. Een plek voor winkels en kantoren en benodigdheden, waar alles waar we eventueel behoefte aan hebben – van niet-spoedeisende gezondheidszorg tot een parkeervergunning tot vijf liter AB-positief bloed – gemakkelijk te verkrijgen is. Op de bovenste verdieping is ruimte gemaakt voor privévertrekken. Een aantal daarvan is gekocht door de invloedrijkste families van onze samenleving.

Voorname, die van mij.

‘Volg mij,’ zegt Vania als de deuren opengaan. Ik gehoorzaam haar, geflankeerd door twee in uniforms gehulde wachters die hier absoluut niet zijn om mij te beschermen. Ergens is het een flinke belediging dat ik word behandeld als een indringer op de plek waar ik ben geboren, zeker als we langs een muur lopen die volhangt met portretten van mijn voorouders. Ze veranderen door de eeuwen heen: van olieverf naar acryl naar foto’s, van grijs naar Kodachrome naar digitaal. Het enige wat hetzelfde blijft, zijn de gezichtsuitdrukkingen: afwezig, arrogant en, eerlijk gezegd, doodongelukkig. Macht blijkt behoorlijk ongezond te zijn.

Het portret van de enige Lark die ik zelf ooit heb ontmoet, hangt het dichtst bij vaders kantoor. Mijn grootvader was al oud en een tikkeltje dementerend toen Owen en ik werden geboren, en mijn levendigste herinnering aan hem is toen ik midden in de nacht wakker werd en hem in mijn slaapkamer zag staan. Hij wees naar me met trillende handen en schreeuwde in de Taal dat ik was voorbestemd om een afschuwelijke dood te sterven.

In alle eerlijkheid: hij had een punt.

‘Hierheen,’ zegt Vania, terwijl ze zachtjes op de deur klopt. ‘De raadsman wacht op je.’

Ik neem haar gezicht in me op. Vampyren zijn niet onsterfelijk: ze worden oud, net als iedere andere soort, maar... shit. Ze ziet er geen dag ouder uit dan toen ze me naar de Onderpand-uitwisselingsceremonie bracht. Zeventien jaar geleden.

‘Heb je nog iets nodig?’

‘Nee.’ Ik pak de deurklink vast. Dan aarzel ik. ‘Is hij ziek?’

Dat lijkt Vania een grappige vraag te vinden. ‘Denk je dat hij jónu dan zou laten komen?’

Ik haal mijn schouders op. Ik kan geen enkele andere reden bedenken.

‘Waarvoor? Om samen een potje te janken? Om troost te putten uit jullie innige band? Je hebt te lang onder de mensen geleefd.’

‘Ik dacht meer dat hij misschien een nier nodig had, of zo.’

‘We zijn Vampyren, Misery. We handelen voor het welzijn van de meesten, of helemaal niet.’

Ze is al weg voordat ik met mijn ogen kan rollen of haar eindelijk flink de waarheid kan zeggen. Ik slaak een zucht, kijk naar de starre bewakers die ze heeft achtergelaten en loop het kantoor van mijn vader in.

Het eerste wat me opvalt zijn de twee muren vol ramen, en dat is precies wat vader wil. Ieder mens waar ik ooit mee heb gepraat, denkt dat Vampyren licht verafschuwen en van het duister houden, maar dat klopt totaal niet. De zon mag dan verboden voor ons zijn – altijd giftig en dodelijk in grote hoeveelheden – maar dat is precies de reden dat we er zo naar verlangen. Ramen zijn een luxe, want ze moeten absurd dure behandelingen ondergaan om alles uit het licht te filteren wat ons schade kan toebrengen. En zulke grote ramen als deze zijn de meest bombastische statussymbolen: een grote uitdragerij van macht en buitensporige rijkdom. En daar voorbij...

De rivier die de Stad verdeelt in het noorden en het zuiden: wij en zij. Slechts een tiental meters scheidt het Nest van het Weerling-gebied, maar de rivieroever staat vol met uitkijktorens, controlepunten en wachtposten, en wordt vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week in de gaten gehouden. Er is één brug, maar de toegang tot die brug wordt vanaf beide kanten nauwlettend bewaakt, en voor zover ik weet, is er sinds ruim vóór mijn geboorte al geen enkel voertuig meer overheen gereden. Daar voorbij zijn een paar beveiligde gebieden van de Weerlingen en het diepe groen van een eikenbos dat zich kilometers ver naar het zuiden uitstrekt.

Ik vond het altijd slim van hen om geen dorpen te bouwen naast een

van de bloeddorstigste grenzen van het zuidwesten. Toen Owen en ik nog klein waren, voordat ik werd weggestuurd, hoorde vader dat we ons afvroegen waarom het hoofdkwartier van de Vampyren zo dicht bij onze dodelijkste vijanden was gebouwd. 'Om nooit te vergeten,' zei hij. 'En om te herinneren.'

Ik weet het niet. Twintig jaar later vind ik het nog steeds behoorlijk verknipt.

'Misery.' Vader stopt met tikken op de touchscreen-monitor en staat op van achter zijn luxe mahoniehouten bureau. Ik zie geen glimlach om zijn lippen, maar zijn gezichtsuitdrukking is ook weer niet kil te noemen. 'Fijn je hier weer te zien.'

'Het is zeker... bijzonder.' De afgelopen jaren zijn goed geweest voor Henry Lark. Ik kijk naar zijn lange lichaam, driehoekige gezicht en ver uit elkaar staande ogen, en word er opnieuw aan herinnerd hoeveel ik op hem lijk. Zijn blonde haar mag dan wat grijzer zijn, maar zit nog steeds perfect gekapt. Dat is nooit anders geweest, vader ziet er altijd uit om door een ringetje te halen. Vanavond mag hij de mouwen van zijn witte blouse dan hebben opgestroopt, maar zelfs dat heeft hij minutieus gedaan. Als hij me zo wil laten denken dat dit een ongedwongen gesprek is, heeft hij het mis.

Dat is precies de reden dat ik, wanneer hij naar de leren stoel voor zijn bureau wijst en zegt dat ik moet gaan zitten, besluit om tegen de deur aan te leunen.

'Vania zegt dat u niet stervende bent.' Ik probeer onbeleefd over te komen. Helaas klink ik vooral nieuwsgierig.

'Ik ga ervan uit dat jij ook gezond bent.' Hij glimlacht flauwtjes. 'Hoe zijn de afgelopen zeven jaar voor je geweest?'

Er prijkt een prachtige antieke klok achter zijn hoofd. Ik zie acht seconden voorbij tikken voordat ik zeg: 'Geweldig.'

'Ja?' Hij neemt me van top tot teen in zich op. 'Doe ze uit, Misery. Straks denkt iemand nog dat je een mens bent.'

Hij heeft het over mijn bruine contactlenzen. Ik heb in de auto even overwogen om ze uit te doen, maar besloot ze lekker te laten zitten. Het probleem is dat er veel andere tekenen zijn dat ik bij de mensen heb gewoond, en de meeste daarvan zijn niet zo gemakkelijk weg te nemen.

De scherpe tanden die ik elke week bot vijl, bijvoorbeeld, zullen hem niet zijn ontgaan. 'Ik was aan het werk.'

'Ah, ja. Vania zei al dat je een baan hebt. Iets met computers zeker?'
'Zoiets.'

Hij knikt. 'En hoe is het met je vriendinnetje? Weer veilig, neem ik aan?'

Ik verstijf. 'Hoe wist u dat ze...'

'O, Misery. Dacht je nou echt dat we jouw communicatie met Owen niet zouden afluisteren?'

Ik bal mijn vuisten achter mijn rug en overweeg om de deur achter me dicht te slaan en naar huis te gaan. Maar hij heeft me niet zomaar bij zich geroepen en ik wil weten wat er aan de hand is. Ik pak mijn telefoon uit mijn zak en, zodra ik tegenover vader zit, leg ik die met het scherm naar boven op zijn bureau.

Ik tik op de timer-app, zet hem op tien minuten en draai het scherm-pje naar hem toe. Dan leun ik achterover. 'Wat doe ik hier?'

'Ik heb mijn enige dochter jarenlang niet gezien.' Hij perst zijn lippen op elkaar. 'Is dat niet reden genoeg?'

'U hebt nog negen minuten en drieënveertig seconden.'

'*Misery. Mijn kind.*' De Taal. '*Waarom ben je boos op me?*'

Ik trek een wenkbrauw op.

'Je zou geen woede moeten voelen, maar trots. De juiste keuze is de keuze die zo veel mogelijk mensen gelukkig zal maken. En dankzij jou kon die keuze worden gemaakt.'

Ik hou hem kalmpjes in de gaten. Ik weet dat hij deze onzin daadwerkelijk gelooft. Dat hij zichzelf niet als de schurk ziet. 'Negen minuten en tweeëntwintig seconden.'

Heel even lijkt hij oprecht verdrietig. Dan zegt hij: 'Er gaat een bruiloft plaatsvinden.'

Ik schrik op. 'Een bruiloft? Zoals van de mensen?'

'Een huwelijksceremonie. Zoals de Vampyren vroeger hadden.'

'Wie gaat er trouwen dan? Gaat u...?' Ik maak de zin niet af: de gedachte alleen al is belachelijk. Niet alleen bruiloften zijn al eeuwenlang achterhaald, maar ook het idee van lange relaties. Wat blijkt? Als je soort slecht is in het produceren van nageslacht, worden seksuele

escapades en de zoektocht naar een op reproductief gebied geschikte partner belangrijker dan romantiek. Bovendien betwijfel ik of Vampyren ooit echt romantisch ingesteld zijn geweest. ‘Wie gaat er trouwen?’

Vader slaakt een zucht. ‘Dat staat nog niet vast.’

Dit bevalt me niets, totaal niet, maar ik weet nog niet waarom. Ik hoor iets in mijn oor, gefluister dat ik moet maken dat ik wegkom, maar net als ik wil opstaan, zegt vader: ‘Aangezien je ervoor hebt gekozen om bij de mensen te wonen, heb je hun nieuws vast meegekregen.’

‘Deels,’ lieg ik. We zouden oorlog kunnen voeren met Eurazië of op het punt staan om eenhoorns te klonen, en dan nog zou het volledig aan me voorbij zijn gegaan. Ik heb het druk gehad. Met zoeken. Verkennen. ‘Hoezo?’

‘De mensen hebben onlangs verkiezingen gehouden.’

Ik had geen flauw idee, maar ik knik toch. ‘Ben benieuwd hoe dat is.’ Zij worden niet geregeerd door een onaantastbare Raad waar maar een paar families lid van mogen worden en die van de ene op de andere generatie wordt overgedragen alsof het een peperduur theekopje met een barst erin is.

‘Niet ideaal. Arthur Davenport is niet herkozen.’

‘Gouverneur Davenport?’ De Stad is verdeeld tussen de plaatselijke Weerling-roedel en de Vampyren, maar de rest van de regio in het zuidwesten bestaat vrijwel geheel uit mensen. En de afgelopen decennia hebben ze Arthur Davenport verkozen als vertegenwoordiger, voor zover ik weet zonder enige aarzeling. Vuile klootzak. ‘Wie is de nieuwe?’

‘Een vrouw. Maddie Garcia is de toekomstige gouverneur. Haar termijn begint over een paar maanden.’

‘En u vindt haar...’ Hij moet wel een mening over haar hebben. Vaders samenwerking met gouverneur Davenport is de motor achter de vriendschappelijke relatie tussen onze volkeren.

Nou ja... Vriendschappelijk is misschien een te groot woord. De gemiddelde mens denkt nog steeds dat we dolgraag hun vee willen leegzuigen en hun geliefden willen hersenspoelen. De gemiddelde Vampyr vindt mensen nog steeds slimme, maar laffe wezens die er vooral goed in zijn om zich voort te planten en het universum te vullen met nog

meer mensen. Het is niet alsof onze soorten contact zoeken, op een paar zeer beperkte, zeer kunstmatige diplomatieke evenementen na. Maar de tijd dat we elkaar in koelen bloede afslachtten, ligt alweer even achter ons en we hebben samen een verbond gesloten tegen de Weerlingen. Winst is winst, toch?

‘Ik heb er geen mening over,’ zegt hij onbewogen. ‘En daar zal binnenkort geen verandering in komen, want mevrouw Garcia heeft al mijn pogingen om een afspraak te maken afgewezen.’

‘Ah.’ Mevrouw Garcia is duidelijk een stuk slimmer dan ik.

‘Het is echter nog steeds mijn taak om de veiligheid van mijn volk te waarborgen. En zodra gouverneur Davenport is vertrokken, worden we mogelijk – naast de continue dreiging van de Weerlingen aan de zuidelijke grens – geconfronteerd met een nieuwe dreiging vanuit het noorden. Van de mensen.’

‘Ze zal heus niet op conflict uit zijn, vader.’ Ik pulk aan mijn nagellak. ‘Waarschijnlijk laat ze de huidige alliantie gewoon intact en maakt ze een einde aan de ceremoniële onzin...’

‘Haar team heeft ons verteld dat zodra haar ambtstermijn begint, er een einde zal komen aan het Onderpand-programma.’

Ik verstijf. En kijk dan langzaam op. ‘Wat?’

‘Er is ons formeel gevraagd om het menselijke Onderpand terug te sturen. En dan sturen zij het meisje terug dat momenteel dienstdoet als Vampyr-onderpand.’

‘De jongen,’ verbeter ik hem automatisch. Mijn vingertoppen zijn gevoelloos. ‘Het huidige Vampyr-onderpand is een jongen.’ Ik heb hem ooit ontmoet. Hij had donkere haren en fronste continu en zei: ‘Nee, dank u’ toen ik hem vroeg of hij hulp nodig had met het dragen van een enorme stapel boeken. Inmiddels is hij mogelijk net zo lang als ik.

‘Hoe dan ook, de ruil vindt volgende week plaats. De mensen hebben besloten om niet te wachten tot Maddie Garcia is beëdigd.’

‘Ik snap niet...’ Ik slik moeizaam. Herpak mezelf. ‘Het is beter zo. Het is een dom gebruik.’

‘Nee, het waarborgde meer dan honderd jaar lang de vrede tussen de Vampyren en de mensen.’

‘Ik vind het een tikkeltje wreed,’ zeg ik kalm. ‘U vraagt een kind van